

тогава нѣкой силно се притисна до него, вплете ржце въ неговата лѣва ржка и остана така. Но щомъ прахътъ се разнесе, посипалъ съ бѣло втвърденото и брадясало лице на дѣдо Нойко, комендантътъ се обърна и видѣ, че църквата бѣше праздна, а ржката му още продължаваше да бѣде вплетена въ буклитѣ на едно нѣжно създание. Това бѣше Бѣлина Вайсъ, дошла отъ почитъ къмъ дѣдо Нойко и съчувствие къмъ сложната задача на познатия ней комендантъ.

Госпожица Бѣлина, еврейка, бѣше отъ Тулча. По силата на войната, съ останалата ѝ на този свѣтъ единствена леля, тя бѣше дошла тукъ и живѣеше въ кжщата съ голѣмата желѣзна ограда. Чиститѣ и невинни очи на младото момиче бѣха широко отворени и още уплашени, като да молѣха за покривъ и покой. Устнитѣ ѝ бѣха засъхнали, а по кестенявата ѝ коса още трептѣше бѣла, прашна свѣтлина.

Героичното войнишко сърдце надникна въ умоляващитѣ зеници на хубавата Бѣлина и почувствува, че нѣщо невидимо, но все пакъ плтно и трепетно се прелѣ отъ нея въ него. Той поглади още впититѣ ѝ въ него ржце и каза: „Да вървимъ, Бѣлина. Само ние сме останали . . .“

Мълчаливи и съ слѣто чувство, двойката напустна мъртвия. Когато той и тя влѣзоха въ църковния дворъ, предъ погледа имъ се